

1423 г.

№ 43.

Тесалия.

Секретарьтъ на английското пратеничество въ Цариградъ Urquhart привежда едно турско извѣстие за българи въ Тесалия прѣзъ XV в. Тамошнитѣ българи (срв. документи № 7, 13, 36) били запазили въ началото на турското робство не само своята национална обособеностъ, но дори налагали волята си на околнитѣ гърци. Така, около 1423 год. българитѣ, които живѣли въ околноститѣ на Лариса, опустошавали страната и дори единъ тѣхенъ князь сполучилъ да заеме града Лариса. Гърцитѣ повикали на помощъ турския военачалникъ Турханъ-бей, който съ 5000 турци прѣвзелъ крѣпостъта. Българитѣ обаче сполучили да избѣгатъ и тѣхниятъ князь се оттеглилъ въ близкитѣ Метеори, дѣто той билъ основалъ и единъ отъ тамошнитѣ манастири. Това показва, че погрѣчването на буднитѣ тесалийски българи ще да е станало доста по-късно, може би прѣди едно-двѣ столѣтия. Срв. въ нѣмския прѣводъ, който имахъ на рѣка, D. Urquhart, *Der Geist des Orients*. Stuttgart und Tübingen 1389, I, 226.

1449 г.

№ 44.

Дебъръ.

Извѣстниятъ далматински поетъ Андрей Качичъ-Миошичъ (1696—1760), като възпѣва събитията отъ врѣме на Скендербега прѣзъ XV в. и прѣдава старитѣ прѣдания въ нови пѣсни по народенъ духъ, разказва, че Светиградъ билъ прѣдаденъ на султанъ Мурада отъ войводата Янко, който билъ отъ български родъ, отъ Дебъръ:

Ал' се нађе један издајница,
Кому биху јаспре омилиле:
Дибреж Јанко, да га Бог убио,
Бугарскога рода и племена.

(A. Kačić-Miošić, *Razgovor ugodni naroda slovinskoga*. Zagreb 1896. 5-o izdanje, стр. 133. Цитувамъ стиховетѣ въ кирилски прѣписъ).